

İnsanların hayatı *statü sembolleri* üzerine kurulu. Bunu küçümsemek için söylemiyorum, beni ikna eden statü sembolleri de var, ancak ilgilendiğim *statüler* farklı.

İnsan *hayatıyla ne yapacağını* gerçekte bilmiyor, önemli kararları verirken en kolay yol *statüsü nasıl* diye bakmak. *Falanca konumu/eşyayı/diplomayı/evi/arabayı* elde etmenin değip değmeyeceğine karar vermek için basit bir kriter: *Bunu elde edersem, kaç insana tepeden bakabilirim?*

Bu çok büyük bir *kafa konforu* sağlıyor. Bu statü oyununu oynamazsan, *nasıl yaşayacağım?* diye kendini yiyip bitiriyorsun ama bir defa oyuna katıldığında, hayatını nasıl tanzim etmen gerektiği de netleşiyor. Bazen imreniyorum. Çok rahat olmalı.

Sorun tabii ki her *statünün* her insanı *teskin* edemiyor oluşu. Hayatımı falanca Guinness rekorunu kırmaya adamam mesela, bu *statü* beni ilgilendirmiyor, hiç merak etmiyorum. Çoğu diploma da böyle veya memurların kafaya taktıkları pek çok unvan da beni ilgilendirmiyor. İlgilendiren statüler var, bir *özgür yazılım* projesinin *lideri* olmak mesela takdir ettiğim bir statü, güzel yazılar yazmış, güzel resimler yapmış olmak da böyle, ancak bu gibi işler de, eğer işin kendisini sevmiyorsanız, sırf statüsü için yapılacak işler değil. Beklediği emeğin yanında çok önemli bir statü de sağlamıyor, en azından bu ülkede.

Statü kavgasının bir de *statü üretme* tarafı var. Ortalıkta yeterince *statü* olmadığında veya eski statüler *sıkıcı* insanlar tarafından işgal/taklit edildiğinde, yeni statüler oluşturuyorlar. Bunların yeni göstergeleri icat ediliyor. *Moda* oluyor, *akım* yaratıyorlar. *Kültürel gelişme* dediğimiz önemli ölçüde bundan kaynaklı. İnsan dilini bile statü simgesi olarak kullanıyor ve bundan dolayı nesiller ve gruplar arasında konuşma dili farklılaşıyor.

Statü insanlara kolay bir kısayol sunuyor. Tüm sosyal ilişkilerin *matematiği* bu. Para kavgası da dahil, tüm kavga bir statü kavgası ve insanlara statü vaatmeyen herhangi bir fikir, kimse tarafından iltifat görmüyor.